

Twée mannen

Colofon

ISBN: 978 90 8954 531 2

1e druk 2013

© 2013, Murk de Jong en Anneke Schaafsma

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Foto cover: Rutger de Jong

Model cover: Gijs Elkhuisen

Foto auteurs: Willem de Jong

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Twée mannen

Murk de Jong en Anneke Schaafsma

Hoofdstuk 1

Dick de Ruyter, keurig gekleed in zijn nieuwe kostuum, trok zijn schouders naar achteren zodat hij kaarsrecht kwam te zitten en haalde diep adem. Hij keek met samengeknepen ogen in de spiegel en controleerde zijn volle haardos, baard en snor. Hij verbeelde zich dat iedereen aan zijn haargroei kon zien hoe het met hem gesteld was. Al was hij witgrijs geworden, hij was trots op zijn uiterlijk. Hoe dan ook, op zijn laatste dag als burgemeester zou hij iedereen laten zien hoe waardig, ja bijna aristocratisch hij er uitzag. Met zijn drieënzestig jaar was hij in de kracht van zijn leven. Vandaag zou hij weer bewijzen dat ze nog steeds rekening met hem moesten houden.

Annabel kwam de trap af en kneep hem vrolijk in zijn wang. Zij was al meer dan veertig jaar zijn steun en toeverlaat. Te pas en te onpas liet hij haar weten hoezeer hij op haar gesteld was. In de havenstad, wist hij, stonden ze bekend als een gezellig, warm burgemeestersechtpaar dat een bourgondisch leven leidde. Zijn alcoholgebruik bleef matig, maar iedereen wist dat hij en Annabel liefhebbers van het goede leven waren.

Hij had zin in deze dag waarin zijn grote liefde, de haven, centraal stond. Het was een grote verrassing voor hem geweest dat Tjerk de Vries, de havendirecteur, een afscheidscongres had georganiseerd waarop hij naast het handjes schudden ook inhoudelijk kon spreken en debatteren.

‘Kom voor die spiegel vandaan, Dick, je ziet er perfect uit voor zo’n oude kerel. Kom, we gaan. Laat je overjas maar thuis. Het wordt volgens de weersberichten een prachtige

dag met hooguit een klein wolkje. Ik heb besloten dat een wandeling jou geen kwaad kan doen. Je wordt eerlijk gezegd wat aan de forse kant, wandelen is goed voor jou.'

Dick haalde zijn schouders op, stak zijn pijp aan en wandelde zijn vrouw achterna.

Het passagiersschip De Hoop was versierd met slingers, ballonnen en vlaggetjes. De bedrijvige zeehavenkade contrasteerde mooi met de eeuwenoude monumentale binnenstad op de achtergrond. Het was een prachtige zonnige junidag met een stralend blauwe lucht en hier en daar een paar windveren. Aan de horizon was het silhouet van Vlieland en Terschelling scherp te zien. De hoge witte duinen en de vuurtorens schitterden in de zon. De veerboot sneed in de verte een witte lijn door de Waddenzee.

Benedendeks ontving Dick de binnenkomende gasten op hartelijke wijze. Nieuwkomers die hij goed kende, begroette hij met bulderende stem: 'Ik had iedereen verwacht, maar jou zeker niet!' De lachsalvo's waren niet van de lucht.

De stemming tijdens het congres zat er goed in; afgewisseld door presentaties bloeiden discussies op over de groeikansen van Harlingen. De burgemeester liet zich niet onbetuigd. Hij gaf hoog op van de havenstad en de mogelijkheden die er waren. Zo zagen de genodigden Dick het liefst. Geen blad voor de mond en die warme luide stem die opwelde uit die grote borstkas was een genot om te horen. Tjerk de Vries zat links vooraan op de eerste rij met Juul. Zijn toespraakje aan het begin van de bijeenkomst was in goede aarde gevallen. In zijn lofzang op de haven had hij Dick uitvoerig bedankt voor zijn vele goede werk.

Dick en Annabel zaten pontificaal in het midden van de eerste rij.

Die man rechts vooraan, zou dat de nieuwe burgemeester De Pouw zijn? vroeg Tjerk zich af. Hij zag een man die met zijn armen over elkaar, de kin in de lucht en de lippen samengeperst naar de spreker zat te luisteren. Die man leek inderdaad wel op de foto van De Pouw uit de krant. Hij droeg een strak, antracietkleurig kostuum, een roze das met een geweven bloemetje in de stof en een daarbij passend pochet. Zijn haardos zat strak in model, alsof hij net bij de kapper was geweest: knippen, verven en föhnen. Hij droeg een museumdirecteurenbril, zoals Juul die noemde. Tjerk kon het niet laten om ook de schoenen van de man aan een inspectie te onderwerpen. Ach ja, cognackleurige schoenen van kalfsleer. De nieuwe trend in mannenmode aan de voeten van deze vijfenvijftigjarige man. Dat hij vijfenvijftig was, had hij gelezen in de plaatselijke krant, maar eerlijk was eerlijk, deze De Pouw gaf je nog geen vijftig. Leuk, vond Tjerk, dat in de antracietkleurige sokken van De Pouw heel subtiel het roze bloemmotiefje uit das en pochet terugkwam. Die man naast De Pouw, zou dat zijn echtgenoot Peter Vogel zijn? Op de foto in de krant was hij vaag te zien geweest. Deze man was een jaar of zestig, zat behoorlijk in het vlees en zag er vooral erg alledaags uit. Deze mannen waren qua uiterlijk wel heel erg elkaars tegenpolen.

Vreemd dat De Pouw hier was, hij was zeker weten niet uitgenodigd. Dick was op zijn kenmerkende manier duidelijk geweest: 'Geen gedoe met mijn opvolger erbij.' Straks maar eens vragen hoe het precies zat.

Tjerk schrok op, er werd luid geapplaudisseerd. Dick liep grijnzend naar het spreekgestoelte om zijn slottoespraak te houden. Hij nam rustig de tijd om een slok water te nemen,

schraapte zijn keel en keek de zaal rond. Zijn blik bleef op Annabel rusten. Zij gaf hem een knipoog.

‘Dat we een havenstad zijn met een zeehaven is zo langzamerhand bij niemand meer onbekend. Kijkt u maar eens rustig naar buiten, dan ziet u wat ik bedoel. Dat we hard werken aan de verdere ontwikkeling van onze zeehaven weten de meesten van u inmiddels ook.’ Dick keek rustig het publiek in, zocht eerst met zijn ogen de commissaris van de Koningin van Friesland en keek vervolgens nadrukkelijk naar de gedeputeerde Roelien Snijder. ‘Maar dat de provincie nu eindelijk eens over de brug moet komen om ons als enige echte zeehaven hoog op haar prioriteitenlijstje te zetten, dat zou ik verdorie vandaag weleens willen horen uit de mond van het hier aanwezige provinciebestuur. Aandacht en geld is alles wat ik van de provincie vraag.’

De aanwezigen keken vol verwachting naar de commissaris van de Koningin en Roelien Snijder. Beiden leken zich van geen kwaad bewust, sterker, de commissaris zwaaide vrolijk naar de aanwezigen.

‘Het baggeren van de vaargeul naar de Noordzee heb ik al jaren geleden bij het ministerie van Verkeer en Waterstaat neergelegd. Nou ja, gelegd is niet waar, ik heb enorm hard aan de bel getrokken. Ik moest dat slaappatroon daar doorbreken. Je vraagt je af wat deze minister met ons verzoek heeft gedaan?’ Dick liet een stilte vallen, hij keek met pretogen de zaal rond. ‘Niets, ze heeft er niets mee gedaan, beste mensen, helemaal niets. Ik had eerlijkheidshalve eigenlijk ook niet anders van haar verwacht.’

De hoogste ambtenaar van het ministerie keek naar de punt van zijn schoenen en haalde nors zijn schouders op. Een man van veel dure woorden die zelf geen eigen initiatief of verantwoording nam, wist Tjerk.

Dick keek gemaakt boos de zaal in en nam een grote slok water.

‘Tot slot, beste mensen, vraag ik jullie, wat is een haven zonder zout water en wat zwemt in dat frisse zoute water? Juist, vis en garnalen, dat is voor onze stad een belangrijke inkomstenbron met onze vissersschepen, de visafslag en visverwerking. Als we niet uitkijken mag er verdorie binnenkort helemaal niet meer gevestigd worden in de Waddenzee, omdat de Waddenvereniging de visvangst wil gaan verbieden. U weet toch dat de leden hoofdzakelijk in de grachtengordel van Amsterdam wonen? Die genieten meer van een zeehond dan van een zoute haring.’ De aanwezigen bulderden van het lachen.

Hij trok Annabel met een grote grijns het podium op, pakte het lege glas en maakte een uitnodigend gebaar naar de zaal. ‘Genoeg politiek gepraat, beste mensen. Dit was mijn laatste bijdrage aan de ontwikkeling van onze mooie haven.’ Hij gaf een vette knipoog richting Tjerk.

‘Laten we gaan drinken, feestvieren en genieten!’

Beiden kregen een staand, lang en luid applaus.

De glazen werden nog eens gevuld, het informele gedeelte van het afscheid was begonnen.

Tjerk kon het niet laten om even langs te gaan bij Abe, de bode. ‘Abe, jij bent altijd overal van op de hoogte. Wie is toch die man met die bril en die roze das die op dit moment druk in gesprek is met de commissaris van de Koningin?’

‘De nieuwe, dat is de nieuwe burgemeester. Wel gek, want hij stond niet op de lijst van genodigden. Ziet eruit als een Hollander, vind ik.’

‘Niet te snel oordelen, Abe. En zeker niet op het uiterlijk. Niet alle mensen hoeven eruit te zien als Harlingers.’

‘Tjerk, dat moet jij nodig zeggen. Zelfs vandaag loop je in een pak met een vlek op de rug.’ Abe proestte het uit om het verbouwereerde gezicht van Tjerk.

De eerste gasten namen afscheid en gingen van boord. Sommigen hadden zichtbaar moeite om zonder te vallen de deinende treeplank af te lopen, alcohol en de zomerzon waren daar debet aan.

‘Dick, het was een waardig en goed afscheid, daar zullen we altijd met plezier aan terugdenken,’ zei Annabel, terwijl ze hem hielp met het uittrekken van zijn jasje.

‘Nooit gemerkt, toen ik nog werkte, dat ik zo populair was. Te veel stroop en te veel leeghoofden als je het mij vraagt. Maar goed, morgen komt de kater zeggen ze, als je wakker wordt op de eerste dag van je pensioen.’

‘Zeur niet, Dick, met die geweldige hoeveelheid wijn en drank die je gekregen hebt, hoef je de rest van je leven niet meer nuchter te zijn. Zo veel flessen, hoe krijgen we dat allemaal op? Laten we maar direct beginnen.’

‘Dat lijkt mij een heel goed idee, we trekken er een open.’

Om ongeveer kwart over tien ’s avonds reed Tjerk met Juul naast zich de Emmakade in en stopte op de hoek van de Alma Tademastraat, op zoek naar een parkeerplaats onder de platanen. Het was altijd weer goed thuiskomen in Leeuwarden, maar dat gebrek aan parkeerplaatsen begon hem steeds meer te irriteren.

‘Rustig maar, Tjerk, de dag was een feestje, bederf hem nu niet door je gemopper. Dat is nou eenmaal de consequentie van het wonen in de stad.’ De overbuurman hing over de reling van zijn woonschip en wees naar een vrije plek

iets verderop. Altijd goed contact houden met die schippers was het devies hier, je wist maar nooit waar je ze nog eens voor nodig had. Trouwens, een partijtje ruzie hier aan de Emmakade was bij voorbaat een verloren zaak voor de huizenbewoners, hoe statig en fraai de grachtenpanden ook waren. Zij misten de korte lont en de sterke knuisten die zo kenmerkend waren voor de schippers.

Tjerk kon het goed met hen vinden, hij was altijd in voor een praatje. Als jongen was hij opgegroeid op een woonschip in Harlingen. De huizen waren vlak na de oorlog niet voor het uitzoeken, dus besloten zijn ouders om dan maar op een woonschip te gaan wonen. Zijn vader had hem hardhandig bijgebracht zich nooit meer, maar ook nooit minder te voelen dan een ander. Zijn vader was een man van principes, hij had de kleine Tjerk geleerd om maar goed voor zichzelf op te komen. Volgens Juul had dat in zijn jeugd vooral zijn karakter gevormd. Zoals ze altijd zei: ‘Hij is een lieve man die voor je door het vuur gaat als hij je mag, maar als hij je niet ziet zitten, dan ben je echt de sigaar.’

Hij hield van Juul, al bijna dertig jaar waren ze gelukkig getrouwd. De jaren waren voorbijgevlogen. Jammer genoeg waren de kinderen het huis al uit. Hij miste ze regelmatig in dat grote huis. Juul zei altijd dat het voordeel van jong kinderen krijgen was dat ze samen nog van alles konden doen als ze de deur uit waren.

Hij had nu wel zin in een goed glas bier, jammer genoeg hadden ze dat niet in huis. Juul vond een wijntje beter voor hem, vooral rode wijn, die was goed voor lijn en hart. Hij vond zichzelf niet dik, integendeel, hij was tevreden met hoe hij eruitzag. Een grote kerel met een bos krullend blond haar die de vijftig gepasseerd was, maar zich jonger voelde. Hij was al jaren meer dan honderd kilo, dat hoorde gewoon bij

hem. Zou een biertje meer of minder dan nog verschil uitmaken?

‘Laten we nog even balkoneren, Tjerk, ik zet de fles en glazen boven klaar. Ik ga alvast, sluit jij beneden af?’ Het huis had grenzend aan hun slaapkamer aan de grachtzijde op het zuiden een klein balkon. Met mooi weer konden ze daar ’s avonds heerlijk zitten, waarna ze zo hun bed in konden duiken. Dat was weer zo charmant aan hun oude huis, vond Juul. Hij was het ermee eens. Je kon lekker hoog over de woonschepen heen kijken naar de overkant. Het gesprek deed er niet zo toe, het mooie uitzicht en ontspannen sfeertje waren voldoende.

‘Wat zul jij Dick gaan missen, en Annabel natuurlijk ook. Ik denk dat je niet half weet hoe je met hem geboft hebt. Je bent net als Dick een sfeerspeler. Jullie kletsten altijd over van alles en nog wat, maar natuurlijk werkten jullie ook keihard,’ zei ze met een twinkeling in haar ogen. ‘Ik ben benieuwd hoe dat met de nieuwe zal gaan. De Pouw heet hij toch?’

Tjerk wilde de fles ontkurken, maar trok foeterend de kurk stuk. Weer niet diep genoeg erin gedraaid, hij was niet handig.

‘Zal ik dan maar even? Je kunt dat niet. Mijn mannetje moet de fles zelf ontkurken anders voelt hij zich geen echte kerel,’ zei Juul lachend. Tjerk stak met een meewarig gezicht zijn tong naar haar uit.

‘Juul, laten we nu niet over de toekomst praten, maar de mooie dag van vandaag nog eens dunnetjes overdoen. Binnenkort spreek ik de nieuwe burgemeester en als het klopt wat ik gehoord heb, is hij een ervaren havenburgemeester, waar ik vast en zeker goed mee kan samenwerken.’ ‘Schat, ik snap het, geniet jij maar van je wijntje.’

Tjerk zuchtte van genoeg en schonk Juul een lange, in-

tense blik. Hij wist wat er straks ging komen en het moest gezegd worden, daar kreeg hij nooit genoeg van. Het tweede glaasje smaakte nog beter dan het eerste. Buiten proefde alles anders, frisser, intenser. Maar wacht, daar liep buurman Jan van twee huizen verderop in het donker voorbij met Jo, zijn zwarte langharige, zenuwachtige Belgische herder. Zijn vrouw dicht tegen hem aan, die hadden niet in de gaten dat zij boven op het balkon zaten.

‘Zal ik het doen? Ja, ik ga het doen,’ fluisterde Tjerk.

‘Je doet het niet, Tjerk, pas op jij,’ siste Juul.

Maar het hondengeblaf van boven, de imitatie van het schelle geluid van de al lang overleden langharige teckel van zijn ouders, schalde door de nacht.

Jan en Alie krompen geschrokken in elkaar, maar deden of zij niets in de gaten hadden. Jo zakte zenuwachtig door haar achterpoten en druppelde midden op straat.

Juul stond op en nam de fles mee naar de slaapkamer. Het was mooi geweest met hem, binnen kreeg hij zijn laatste afzakkertje.

Hoofdstuk 2

De burgemeesterskamer bevond zich anderhalve meter boven het straatniveau, naast de grote oude toegangsdeur die je met een bordestrap moest bereiken. Het stadhuis lag aan de Noorderhaven, eeuwenlang de belangrijkste handelshaven, nu een jachthaven met magnifieke oude pakhuizen en kapi-teinswoningen. Harlingen had een gouden verleden en kreeg als het aan De Pouw lag weer een gouden toekomst.

Hij keek tevreden terug op de dag van zijn installatie. Een mooie rondrit door de stad in een koets, met Peter zwaaiend als de koningin naast hem. Een warm welkomstgevoel had hij gekregen van de toespraak van de nestor van de raad. Hij was meer dan tevreden over zijn eigen openingsspeech. Natuurlijk was hij zenuwachtig geweest, dat wel, maar hij had een helder verhaal gehouden over alle belangrijke zaken die hij in zijn leven had bereikt. De raadsleden waren zwaar onder de indruk geweest.

Hij had een aantal doordachte plannen ontvouwd voor de toekomst van de havenstad. Daarmee had hij duidelijk laten merken dat hij zich goed had voorbereid. Een duidelijke visie, dat kon je wel aan hem overlaten. Jammer van de enige dissonant, hij had het gehad over werkgelegenheidsprojecten in Vlissingen in plaats van in Harlingen. De zenuwen hadden deze ‘slip of the tongue’ veroorzaakt. Maar al met al was het een mooie dag geweest, met als hoogtepunt de ambtsketen die om zijn nek werd gehangen. Prachtig!

De Pouw keek, achterovergeleund in zijn leren oude bureau-stoel, naar het fraai bewerkte plafond met in het midden een grote antieke hanglamp. Aan de kamer hoefde hij niets meer

te doen; het stadhuis was een beschermd rijksmonument, hij mocht niets aan het interieur veranderen. Zijn kamer vond hij aan de kleine kant; een klein antiek bureau met stoel en een ronde tafel met vier kuipstoeltjes, meer paste er niet in. Dat had hij zich anders voorgesteld, in ieder geval ruimer. Ik moet niet te lang voor mij uit staren; iedereen die het stadhuis voorbijloopt kan mij zien zitten, dat moet ik niet vergeten, dacht hij ineens. Hij ging kaarsrecht zitten. Dat ziet er beter uit, actiever, ambitueuzer, dat voorbeeld kan deze stad gebruiken, dacht hij vergenoegd.

Het uitzicht over de Noorderhaven compenseerde het ruimtetekort. Aan de overkant kon hij, door de heen en weer deinende masten, het roemruchte hotel-restaurant Anna zien. Het terras zat vol gasten, de obers liepen in draf in en uit met grote bladen bier en wijn, een gezellige drukte. Spontaan na werktijd op een terras gaan zitten en een pilsje drinken, paste niet bij zijn nieuwe functie. Peter had hem op zijn hart gedrukt om geen brokken te maken met drank. Hij was al een keer door het oog van de naald gekropen. Daar wilde hij niet meer aan denken, de vernedering, op zijn knieën om het uit de krant te houden. Hij was pas wethouder, maar het was gelukt. Peter had enorm geholpen door zeer overtuigend te vertellen dat hij achter het stuur had gezeten. De Pouw begon later zelf bijna te geloven in zijn onschuld. Nee, dat nooit weer.

Na een loopbaan in het bedrijfsleven, 'Het echte bedrijfsleven, beste mensen,' zoals hij altijd zei, was hij vijf jaar geleden min of meer per toeval wethouder geworden. Na een stoomcursus openbaar bestuur was hij voortvarend aan de slag gegaan. De klap was enorm geweest toen hij moest aftreden om een flutreden. Hij vond zichzelf toch echt de beste wethouder van het college, maar niemand in het college

durfde de vingers te branden aan de tarieven van de gemeentelijke heffingen. Hij kwam uit het bedrijfsleven, ambitieus, maar verkeek zich op de publieke opinie. Alleen doortastend zijn was niet genoeg in de politiek, je moest ook je achterban de kwestie kunnen en willen uitleggen. Dat zou hij nu anders doen, die ervaring had hem sterker en wijzer gemaakt.

Niet meer denken aan het verleden, hij was er toch maar mooi in geslaagd op zijn vijfenvijftigste burgemeester te worden.

Tevreden dacht hij terug aan het gesprek met de vertrouwenscommissie. Hij had gepocht over zijn prestaties als wethouder Economische Zaken om een grote internationale reder over te halen zich te vestigen in zijn vorige gemeente. Het ware verhaal lag anders, maar de vertrouwenscommissie had zich door hem laten inpakken. Een beetje uit de hoogte doen en wat bluffen deed wonderen. Als hij naar Peter had geluisterd, had hij de functie niet gekregen. Peter was een bescheiden man die niet veel durfde. Hij had hem op het hart gedrukt tijdens de sollicitatie voor de volle honderd procent eerlijk te zijn, niet te overdrijven. Maar dit was zijn enige en laatste kans om burgemeester te worden. Hij had Peter achteraf de ware toedracht bewust niet verteld, alles weten maakt niet gelukkig.

De wijzers van de grote, oude Friese staartklok stonden stil. Abe, de bode, had dat bij het wegwijzen nog verteld. Hij keek op zijn horloge, tien voor drie. Om drie uur had hij een kennismakingsgesprek met Tjerk de Vries, de havendirecteur. Voorbereiden hoefde hij dat gesprek niet, van havens wist hij uit ervaring alles, meer in ieder geval dan De Vries, die nog een hoop van hem kon leren.

Van dat zitten werd hij stijf, misschien een goed idee om eens bij zijn secretaresse naar binnen te lopen.

Hij stond moeizaam op en voelde een vertrouwde pijn-scheut. Gebrek aan beweging, te veel alcohol, onregelmatig

eten en een hoge bloeddruk: hij moest echt zijn levensstijl veranderen. Hij wist, aan de buitenkant zag hij er patent en zeer fit uit, maar zijn conditie was de laatste jaren achteruit gehold. Peter durfde hem niet aan te spreken op zijn leefstijl, alleen mama had dat gedurfd toen ze nog leefde. Ook Petra, de dochter van Peter, kon hem in scherpe afkeurende be-
woordingen zijn ongezonde levensstijl onder zijn neus wrijven. Maar ze was al lang het huis uit en kwam niet vaak meer thuis, dit tot verdriet van Peter.

De deur ging plotseling open. Abe, in een onberispelijk donkerblauw uniform gestoken, stak zijn hoofd door de deuropening en zei: 'Burgemeester, Tjerk de Vries heeft drie uur een afspraak, dat weet u toch?'

'Zeker, voor die tijd wil ik nog even bij Wendy binnenlopen om wat te overleggen en als ik daarmee klaar ben, kan De Vries komen. Hij wacht maar even in het geval ik meer tijd nodig heb. Onthoud goed, Abe, mijn agenda gaat voor alles en iedereen!'

Abe keek De Pouw verbaasd aan. 'Ik zal het hem zeggen. Hij is anders wel een man van de klok die liever niet wacht, vanwege zijn volle agenda.'

De Pouw keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Abe en wandelde zonder iets te zeggen zijn kamer uit op weg naar zijn secretaresse.

Abe ruimde de tafel op en zette schone theekopjes neer. Bij het raam keek hij naar buiten en zag Tjerk de Vries stapvoets aan komen rijden in zijn grote zwarte auto. Voorzichtig parkeerde hij op het parkeerterreintje voor het stadhuis, stapte rustig uit en liep groetend naar Abe de trap van het stadhuis op.

In het kleine kamertje van Wendy, een schoonheid van begin veertig, ging De Pouw even zitten. Ze was er niet, geen idee

waar ze zou kunnen zijn. Altijd als je een secretaresse nodig had, waren ze onvindbaar. Hij had niets op met eigenwijze secretaresses, hij moest uitkijken dat ze niet te veel van hem te weten kwam. Er werd natuurlijk vreselijk geroddeld in dit kleine havenstadje, en zeker in het stadhuis. Voor je het wist, was hij het onderwerp van roddels en achterklap.

Diep in zijn hart was hij verrast geweest dat ze het in Harlingen aandurfdn om een burgemeester te benoemen die ervoor uitkwam dat hij homo was. In Vlissingen had de gereformeerde kliek gestuiterd toen hij door zijn partij naar voren was geschoven als hun nieuwe wethouder. Volgens hem hadden ze die kwestie van gemeentelijke heffingen later aangegrepen om hem alsnog te wippen. Ziek werd hij van de uitspraken dat homo zijn wel oké was, als je het maar niet praktiseerde. Lieve hemel, wat was het hier allemaal slecht georganiseerd. Iedereen liep het stadhuis maar in en uit en bleef koffiedrinken bij Abe. Je had op deze manier geen afstand tot de bevolking en de ambtenaren. Denk je eens in, na al die jaren zwoegen had hij het hoogste bereikt. Jammer genoeg moest hij na een paar dagen vaststellen dat de functie hier weinig status had. Dat moest veranderen.

In de deuropening verscheen plotseling de oogverblindende verschijning van Wendy.

‘Mijnheer De Pouw, er is bezoek voor u, Tjerk de Vries zit al op u te wachten in uw kamer. Kan ik iets voor u doen?’

De Pouw keek op en schudde zijn hoofd. ‘Ik wilde even wat met je afstemmen, maar je was er niet. Ik ga maar naar voren, naar mijn afspraak.’

‘U kunt na het gesprek met Tjerk wel even bij me langskomen, hoor. Kunnen we meteen de agenda voor de komende tijd doornemen, ook ik heb behoefte aan overleg en afstemming.’

Geen kat om met fluwelen handschoentjes aan te pakken, dacht hij geprikkeld. Hij moest de bezem maar eens goed door het stadhuis halen. Actie! Met de mensen die hier werkten zou het nooit lukken, er was een lange weg te gaan. Eerst die havendirecteur goed op scherp zien te krijgen, nam hij zich voor. Hij knoopte zijn colbert dicht, rechtte zijn rug en liep met ingehouden buik energiek zijn kamer in.

Tjerk keek met stijgende verbazing naar De Pouw, die kaarsrecht tegenover hem ging zitten, zonder te groeten. Wel weer mooi in het pak, ditmaal een lichtblauwe das en dito pochet. Zo te zien weer een ander ik-ben-directeur-van-een-museum-montuur, meesterlijk. Hij concentreerde zich op het relaas van De Pouw.

‘Mijnheer De Vries, ik ga ervan uit dat u al weet wie ik ben, u leest immers kranten en kijkt televisie. Dat kunnen we dus overslaan. Uw achtergrond lijkt mij helemaal niet interessant om te bespreken, dat leidt ons alleen maar af van het probleem waar ik mee zit, hier in deze havenstad.’ De Pouw tuitte zijn lippen en keek Tjerk fel aan.

‘Ik ga u zeggen waar het op staat, daar heeft u recht op. De haven functioneert ver onder de maat, waarvoor ik u als havendirecteur verantwoordelijk houd.’

Tjerk boog zich voorover, opende zijn mond, maar besloot op het laatste moment nog even niets te zeggen. Juul had hem vaak geadviseerd liever eerst vragen te stellen, voordat hij zijn vaak ongezouten mening gaf. Hij dwong zich te beheersen, rustig te blijven, anders kon dit gigantisch uit de hand lopen.

‘Ik heb ervaring in logistiek, vracht- en zeetransport, luchtvaart world wide, allemaal in het echte bedrijfsleven, het echte bedrijfsleven! Ik ben bekend met partijen die ertoe doen in de havenwereld. In mijn vorige gemeente heb ik

grote lijndienstbedrijven aangetrokken, havenbedrijvigheid ontwikkeld met behulp van mijn uitgebreide netwerk en veel van mijn vrindjes zijn minister, staatssecretaris, hoge ambtenaar, captain of industry, snapt u!’

De Pouw ging met grote armgebaren verder met zijn monoloog. Zijn loensende, waterige ogen achter zijn designbril keken Tjerk minachtend aan. Tjerk was te verbijsterd om te reageren. Aan de intonatie te horen kwam er na een half uur een einde aan de tirade van De Pouw. Zijn stem schoot omhoog, hij priemde met zijn vinger richting Tjerk.

‘Dit is mijn eerste en gelet op mijn leeftijd mijn laatste burgemeesterspost. Ik ga deze havenstad op de kaart zetten. Luister goed, alleen als u meewerkt, kunt u hier blijven meedraaien, zo niet, dan heeft u een slechte aan mij.’

De monoloog had De Pouw uitgeput, hij pakte een tissue en veegde zijn rode voorhoofd droog. Hij had een droge keel gekregen van al dat praten.

De Vries leek onaangedaan door zijn tirade. Waarom reageert die vent niet op wat ik zeg? vroeg hij zich verwonderd af. Was hij niet duidelijk genoeg geweest, moest hij er nog een schepje bovenop doen? Nee, ik heb mijn punt wel gemaakt, eerst De Vries de deur uit werken en dan wat drinken, dacht De Pouw. Een biertje zou smaken. Ondenkbaar, maar oh, wat heb ik zin in een koud pilsje, zoals ze schenken aan de overkant bij Anna.

‘Legt u mij eens rustig uit wat u zo dwarszit, mijnheer De Pouw. Ik snap niet goed waar u naartoe wilt. De haven loopt helemaal niet slecht, waar baseert u uw mening op?’

Tjerk had de vraag op vriendelijke, zachte toon gesteld.

De Pouw leek in trance en vertoonde geen enkele reactie. Na een paar seconden ging hij moeizaam staan, stijf geworden van het lange zitten.